

o oddělení pozůstalostního jmění od jmění dědicova, dále o tom, že nelze odevzdati pozůstalost odkazovníkům přes to, že pozůstalostní jmění po případě nestačí ku krytí všech odkazu, dále, že v pozůstalostním řízení nemá významu návrh odevzdací listiny předložený stěžovateli, a že potvrzení o knihovním převodu odkázané nemovitosti předpokládá, že pozůstalost byla již odevzdána, souhlasí s právními zásadami v §§ 726, 812 a 816 obč. zák. a § 2, čís. 1 a 7, 73, 95, 149, 174 a 178 patentu o mimosporném řízení. Neprávem poukazují stěžovatelé na ustanovení Šu 690 obč. zák., že dědic, je-li celá pozůstalost vyčerpána odkazy, má pouze nárok na náhradu výdajů, učiněných ve prospěch pozůstalosti, a na odměnu za svou námahu. Stěžovatelé přehlíží, že dědic zůstane přes to dědicem ve smyslu § 532 a násl. obč. zák. a nepozbývá nároku na formální odevzdání pozůstalosti ve smyslu §§ 797 a 819 obč. zák. a §§ 174 a násl. patentu o mimosporném řízení. Okolnost, že zůstavitel ponechal ve své závěti odkazovnici Heleně B-ové volbu banky, u které má býti uložen odkaz, nepadá na váhu, neboť pro rozhodnutí o návrhu na oddělení pozůstalostního jmění od jmění dědicova jsou směrodatny předpisy Šu 812 obč. zák. a nikoliv obsah závěti. Jinak poukazují se stěžovatelé na správné důvody napadeného usnesení, jež odpovídají skutkovému a právnímu stavu věci a nebyly nikterak vyvráceny vývody mimořádného dovolacího rekursu.

Čís. 4180.

Nebylo-li v rozepři řádně pokračováno (§ 1497 obč. zák.), najmě ponecháno-li řízení po drahnou dobu v klidu, jest k věci hleděti tak, jako kdyby žaloba nebyla bývala vůbec podána.

(Rozh. ze dne 24. září 1924, Rv II 342/24.)

Žalobce domáhal se na eráru náhrady škody pro poškození zboží za dopravy. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl v důvodech: Nenastalo-li poškození ani úmyslně, ani hrubou nedbalostí — žalobkyně ani netvrdí, že tomu tak bylo, — platí dle Šu 98/1 žel. dopr. ř. ustanovení, že nároky ze ztráty a poškození zboží promlčují se v jednom roce, při čemž podáním reklamace se promlčení staví (§ 98 (2) žel. dopr. ř.), a dle Šu 98 žel. dopr. ř. a § 1497 obč. zák. přerušuje se promlčení podáním žaloby, ač-li se ve sporu řádně pokračuje. Námitce promlčení, uplatněné žalovaným erárem, nelze upřít oprávněnosti. Zboží bylo dodáno žalobkyni dne 3. února 1920, žalobkyně podala reklamaci dne 8. února 1920 o náhradu škody, která byla zamítnuta rozhodnutím ředitelství státních drah ze dne 23. dubna 1921. Jednoroční promlčecí lhůta počala běžeti dnem 4. února 1920 a běžela do 8. února 1920, kdy reklamace byla podána. Po té bylo promlčení zastaveno až do 23. dubna 1921, kdy počalo dále běžeti. Až do podání žaloby dne 14. srpna 1921, jímž bylo promlčení dle Šu 1497 obč. zák. přerušeno, uplynuly 4 + 112, celkem 116 dnů. Ač v řízení bylo na to řádně pokračováno až do 30. ledna 1923, nastal potom od tohoto dne klid řízení až

do 6. září 1923, kdy podal žalovaný erár návrh na opětné pokračování ve sporu (dne 7. září 1923). Řízení odpočívalo po 219 dnů. Dohromady tedy 335 dnů, což by nebyl celý rok. Vzhledem však k tomu, že klid řízení nelze považovati za řádné pokračování ve sporu, stává se přerušení promlčení, nastavši podáním žaloby, bezúčinným a věc jest posuzovati tak, jako by žaloba nebyla vůbec podána a promlčení nebylo přerušeno bývalo. Jest proto promlčecí lhůtu počítati od 23. dubna 1921, dne odmítnutí reklamace, nehledě ani ke 4 dnům od 4. do 8. února 1920. Od 23. dubna 1921 uplynuly více než 2 roky a tedy také více než 1roční lhůta promlčecí, která dávno prošla. I když tedy nárok žalobkyně na náhradu aspoň částečné škody byl odůvodněn v době podané žaloby, zanikl promlčením. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Podáním žaloby přerušuje se promlčení jen pod podmínkou, že bude ve sporu řádně pokračováno. Ne-li, podání žaloby účinku toho nemá (§ 1497 obč. zák.). Jest zjištěno, že odvolatelka ponechala při roku dne 30. ledna 1923 řízení v klidu, po 3 měsících ho neobnovila a že jednání obnoveno bylo teprve k návrhu žalovaného eráru, podanému dne 7. září 1923. Nelze proto říci, že žalobkyně ve sporu řádně pokračovala, když téměř po 8 měsíci bez nutkavé příčiny ponechala řízení v klidu. Ovšem klid řízení by o sobě a v každém případě nepůsobil nedostatku řádného pokračování v rozepři. Bylo-li klidu potřeba, na příklad ke smírnému vyřízení, nebo kdyby i z jiných důvodů bylo ponechání řízení v klidu omluvitelné a odůvodněno, nebrání chodu řízení tak, by nebylo lze říci, že se nepokračuje řádně. Tomu však v tomto případě tak nebylo. K ujednání smíru se žalovaným erárem zajisté stačila tříměsíční lhůta, po kterou nebylo lze spor obnoviti a, neučinila-li po jejím uplynutí žalobkyně návrhu na znovuzahájení řízení, nepokračovala ve sporu řádně. Proto podáním žaloby přerušení promlčení nenastalo a jest správným náhled prvního soudu, že žalobní nárok je promlčen, protože do obnovení sporu uplynul více než rok. Nelze také přisvědčiti názoru odvolatelky, že se doba klidu řízení včítá jenom do doby promlčecí. Pro to zákon neposkytuje pražádné opory. Nerozhoduje při posouzení otázky promlčení, zda zástupce žalovaného eráru slibil žalobcovu zástupci, že sporu neobnoví. Tato okolnost jest novotou, v prvé stolici nepřednesenou a nelze proto na ni vzítí zřetele. Ale i kdyby byla správnou, neměnilo by to ničeho na promlčení nároku a šlo by nejvýše jen o posouzení otázky eventuální náhrady škody pro nedodržení slibu, o kterou se však v tomto sporu nejedná.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalující firma opřela dovolání o dovolací duvod čis. 4 Šu 503 c. ř. s. a spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že jednoroční zákonné promlčení zažalovaného nároku nebylo uznáno za přerušené podáním žaloby. Odvolací soud odůvodnil své rozhodnutí klidem řízení, který nastal dne 30. ledna 1923 dohodou stran a pominul teprve 7. září 1923 na návrh žalovaného eráru, dále poukazem na předpis Šu 1497 obč. zák.,

že, má-li býti žalobou promlčení přerušeno, musí býti ve sporu řádně pokračováno. Nejvyšší soud nemůže než přistoupiti k právnímu posouzení odvolacího soudu. Logický výklad Šu 1497 obč. zák., který jest dle Šu 6 obč. zák. jedině rozhodným, nepřipouští, aby se mu dával jiný smysl, než který mu daly oba nižší soudy. Podání žaloby přerušuje sice promlčení, ale jenom pod tou podmínkou, že bude ve sporu řádně pokračováno. Neděje-li se tak, má nečinnost žalobcova týž následek, jako zamítnutí žaloby, promlčení se má pokládati za nepřerušené. Náзор, že ponechání rozepře v klidu má ten účinek, že promlčecí lhůta opět počne běžeti, nelze srovnati s doslovem Šu 1497 obč. zák. Zákon rozeznává přerušení promlčení od stavení promlčení. Jenom při stavení promlčení může po odpadnutí skutečnosti promlčení stavící dříve započaté již promlčení pokračovati. Zvláštní zákony přikládají některým soudním úkonům stran takový, promlčení stavící účinek. V řízení upomínacím staví návrh na vydání platebního rozkazu promlčení, byl-li proti platebnímu rozkazu podán odpor. (§ 13 odstavec druhý zákona ze dne 27. dubna 1873, čís. 67 ř. zák.), v řízení úpadkovém staví se přihláškou promlčení pohledávky, byla-li při zkušebním roku popřena (§ 9 (2) konk. ř.). O žalobách není takového předpisu, § 1497 obč. zák. přikládá jim jen účinek promlčení podmíněně přerušující, takže se buď prošla již promlčecí lhůta stane bezúčinnou nebo promlčení se pokládá za nepřerušené. Nelze souhlasiti ani s názorem, že při ponechání rozepře v klidu počala promlčecí lhůta běžeti znovu. Podle prvních odstavců předpisů shora citovaných jest tomu tak v řízení upomínacím, vešel-li platební rozkaz v moc práva, a v řízení úpadkovém, bylo-li úpadkové řízení zrušeno. Podle Šu 1497 obč. zák. nemá podání žaloby, nepokračoval-li žalobce řádně ve sporu, na počaté již promlčení vlivu, toto pokračuje dále, jako by žaloba nebyla podána. Rozhodnutí sporu záleží tedy jenom na rozřešení otázky, zda pokračoval žalobce podle Šu 1497 obč. zák. řádně ve sporu, ponechav řízení přes sedm měsíců v klidu. Při tom lze ponechatí stranou, zda každý klid řízení třeba již pokládati za procesní nečinnost. Klid řízení nebyl dne 30. ledna 1923 ujednán na určitý čas, podle §§ 168 a 169 c. ř. s. mohlo býti řízení již po třech měsících, tedy 30. dubna 1923 opět zahájeno. Žalobkyně neučinila po tomto dni takového návrhu, řízení bylo opět zahájeno teprve dne 7. září 1923 na návrh strany žalované. Ponechání rozepře v klidu i po 30. dubnu 1923 nelze srovnati s příkazem zákona, aby, kdo chce promlčení přerušiti žalobou, pokračoval řádně ve sporu. Žalobkyně nesplnila podmínky, pod kterou zákon přiznává žalobě vliv na počaté promlčení, lhůta promlčecí musí býti proto počítána tak, jakoby žaloba nebyla podána, a nárok žalobkyně byl uznán za promlčený právem. Pro toto právní posouzení rozepře jest bez významu důvod, z jakého došlo dne 30. ledna 1923 k ponechání rozepře v klidu a nelze se jím zabývati.

Čís. 4181.

Odevzdání listiny, prokazující zastavení, nestačí zpravidla k symbolickému odevzdání zastavených věcí. Připevnění známek není pouhou